

F. Imréné

Ez az egyik utolsó fénykép anyámról. Valamikor az 1970-es évek végen vagy az 1980-as évek elején készülhetett a lakásában. A második világháború után anyám változatlanul járt a zsinagógába. Én se előtte, se utána nem jártam, csak egy évben egyszer, ma ezeket úgy hívják, hogy Jom Kipur-zsidók. Az anyám házát először az Üvegesek Ipartestülete vette meg 1946-ban vagy 1947-ben, azoktól aztán elvették [lásd: államosítás Magyarországon]. Annyiban változtak az albérlők, hogy két parasztyerek lakott a belső szobában, akik katonatiszti iskolába jártak. Ez volt 1950--51-ben, és anyám kikötötte, hogy ide nőt nem lehet hozni. Erre a nőket az ablakon mászták be. Ezek ilyen kalandos évek voltak a háború után. A házba senki semmit soha be nem fektetett a kommunista évek alatt, az csak rohadt le. Ez egy tanácsi bérlakás volt, amikor az anyám meghalt, 1983-ban. A lakás akkor is úgy nézett ki, mint korábban, de már volt cserépkályha. Óriási fejlődés. Fürdőszoba, vécé és melegvíz továbbra sem volt. Ki kellett menni a konyhába kezét mosni. Már csak egy albérlő volt, egy villamosvezető, és amikor anyám meghalt, ő maradt benne. Hozzá rendszeresen jártam látogatóba, most halt meg, egy évvel ezelőtt. A ház maga le van robbanva. A telek elég értékes. Lehet, hogy le fogják előbb-utóbb bontani, és egy irodaházat vagy valami mást építenek a helyére.